

КРИМИНАЛНИТЕ ЗАГАДКИ
НА ГОСПОЖИЦА ЪНДЪРХЕЙ

УБИЙСТВО

В ТЕАТЪРА

СН
СОФТПРЕС

ПЪРВА ГЛАВА

КЪСНОТО ЛЯТО, ДАРТМУТ, 1933

– Е, какво мислите вие за това? – Госпожа Крейвън, доайен на Дартмутското общество, сложи сгънатия екземпляр на „Торбей Хералд“ пред Кити Ъндърхей и баба ѝ и потупа с показалец кратката статия на първа страница. Беше късен следобед и те се бяха събрали в гостната в апартамента на бабата на Кити в хотел „Делфин“. Слънчевата светлина нахлуваше през големия еркереен прозорец с ромбоидни стъкла, от който се откриваше гледка към реката и крайбрежната алея.

Госпожа Крейвън се беше обадила по телефона на приятелката си, бабата на Кити, само трийсет минути преди пристигането си. Кити, макар и жадуваща да остави безкрайните сметки с лири, шилинги и пенсове за по-късно през деня, бе донякъде притеснена от желанието на госпожа Крейвън тя също да присъства, защото беше наясно, че не е сред любимите хора на възрастната дама. Явно преглеждането на касовата книга щеше да почака.

– Открила си труп? – Госпожа Тредуел хвърли поглед към статията през пенснето си. – Днес?

– Да, тази сутрин. Беше повече от шокиращо. Бях с Лавдей Дженингс. Сигурно помниш Лавдей, като момиче имаше ужасна стойка и майка ѝ я караше да ходи из къщата с

книга на главата. Току-що бяхме изиграли десетата дупка и когато приближихме терена на единайсета, забелязахме тялото в препятствието. Разбира се, щях да ти се обадя порано, но инспекторът настоя първо да вземе показанията ми, както и да говори с Лавдей. Когато проклетият журналист ме попита за убийството, не знаех, че са арестували капитан Брайънт. Удивена съм, че е стигнало до вестниците толкова бързо, освен ако репортерът не е дотичал в клуба толкова бързо, колкото и полицията. Очаквам да има повече подробности в по-късното издание.

– О, скъпа, колко ужасно. Кое е било момичето? Знаем ли вече? – Госпожа Тредуел подаде вестника на внучка си. Сърцето на Кити препускаше лудо, докато четеше оскъдния абзац почти без да слуша разговора, който се водеше до нея. Как беше възможно Мат да е арестуван? Това ли се имаше предвид в статията?

Госпожа Крейвън се отпусна в близкия фотьойл и се зае да сваля идеално белите си памучни ръкавици.

– Ами, проблемът е, че никой не знае. Дребно обикновено девойче, мен ако питате. Беше облечена в доста посредствена вечерна рокля. Тези модерни момичета ги носят твърде къси, с гол гръб и не първо качество. Очевидно е излизала вечерта, преди да срещне края си.

Бабата на Кити се настани срещу приятелката си на стола с флорална тапицерна.

– Никой не е безчинствал с нея, надявам се?

Госпожа Крейвън стисна устни.

– Не можах да определя. Единайсетият тий е най-отдалечен от сградата на клуба, така че с Лавдей незабавно изоставихме играта и отидохме до там, за да ги алармираме. Признавам, след като стана ясно, че вече не може да ѝ се помогне, предпочетох да не се вглеждам твърде внимателно.

– В статията пише, че Мат помага в полицейските разпити? – Кити се намръщи. – Знам, че къщата му е зад игрището и преди време ми каза, че е започнал да играе голф, но написаното звучи много странно.

УБИЙСТВО В ТЕАТЪРА

– Затова съм тук. Арестували са капитан Брайънт. Това означава – каза госпожа Крейвън. Изящната композиция от пера, красяща лятната ѝ шапка, се поклати най-възмутено.

Кити се втренчи в госпожа Крейвън. Едва вярваше на ушите си.

– И защо, за бога, ще арестуват Мат? Това е нелепо. Сигурна ли сте?

Госпожа Крейвън се овладя.

– Моля те, не се съмнявай в истинността на думите ми, Кити. Напълно съм съгласна, че това е абсурдно, но въпреки това е истина.

– Кой отговаря за случая? Защо смятат, че Мат е виновен? – Тя знаеше, че е невъзможно. Беше повече от невъзможно, беше нелепо. Тя и Мат бяха замесени в два ужасни случая с убийство през последните няколко месеца. Първият беше свързан с дома ѝ хотел „Делфин“, а другият беше в дома на леля ѝ и чичо ѝ – Ендърли Хол, до Ексетър. Сега Мат имаше своя агенция за частни разследвания в Торки. Характерът и моралът му бяха безупречни.

– Инспектор Гревил води разследването. Същият, който разкри предишните престъпления, тук и в Ендърли Хол – съобщи госпожа Крейвън. – Лично разговарях с него. Той взе показанията ми. Оказва се, че капитан Брайънт сам се е обърнал към полицията относно връзката си със случая веднага щом е научил за откриването на тялото.

– Това прави загадката още по-любопитна. – Бабата на Кити погледна към внучка си. – Кога за последно се видя с Матю?

Кити се изчерви под погледа на баба си. Тя и Мат не се бяха разделили добре след разкриването на случая в Ендърли. Той дори си бе тръгнал, без да се сбогува. Бяха се скарали и си бяха разменили остри думи.

– Поне от няколко седмици, бабо.

Госпожа Крейвън изсумтя и вдигна вежди.

– Въпросът е какво възнамерявате да направите по въпроса?

Госпожа Тредуел погледна приятелката си.

– Ще се обадя по телефона на Пейшънс, майката на Матю, и ще разбера какво се случва. Със сигурност е голяма грешка. Както знаеш, родителите на Матю са ми стари приятели и бих искала да им предложа своята подкрепа и помощ.

– Не мога да повярвам, че инспектор Гревил е заподозрял Мат. Трябва да има някакво доказателство, което свързва Мат с това момиче. А и Мат да се обърне към полицията относно тялото и след това инспекторът да го арестува, това е нелепо. – Кити се намръщи. – Не ѝ се нравеше да мисли, че Мат е имал близки отношения с друга жена, да не говорим за такава, каквато я описа госпожа Крейвън. Не, нещо изобщо не беше наред.

Бабата на Кити се обади на рецепция да донесат в гостната ѝ чай, след което веднага позвъни на майката на Мат.

– Не отговаря. Дори и да не са си у дома, някой от прислугата със сигурност щеше да вдигне и да приеме съобщение, но все така няма отговор.

На вратата се почука и една от камериерките избути вътре количка за чай. След като бабата на Кити отпрати момичето, тя лично се зае да им сервира.

– Как точно е умряла жената? – поинтересува се Кити, докато поемаше чая от баба си. Искаше ѝ се чашата да съдържа нещо по-силно.

– Била е удушена, както пише и в статията, но с връзка за обувки, можете ли да си представите? Все още беше увита около шията ѝ. – Госпожа Крейвън отказа предложената ѝ бисквита и потръпна театрално.

– И никой няма представа как се е озовала там? – Кити не можеше да разбере как момиче във вечерна рокля – и вероятно с вечерни обувки – е успяло да стигне толкова навътре в голф игрището, и то през нощта, в тъмното.

– По тревата имаше следи от гуми. За щастие, не бяха повредили зеленината. Предполагам, че някой я е докарал с кола по пътя, минаващ през имението на лорд Чърстън, което граничи с игрището, и след това я е захвърлил или дори я е убил там. Единайсетият тий е най-отдалечената част на игрището. Именно оттам човек започва бавно да се

УБИЙСТВО В ТЕАТЪРА

връща към клуба. – Госпожа Крейвън се облегна на стола и отпи от чашата си.

– Крайно озадачаващо. Защо тогава ще арестуват Матю? Той няма кола, само онзи шумен мотоциклет, с който се придвижва. – Госпожа Тредуел хвърли поглед към приятелката си.

– Нямам представа. Много е странно. – Госпожа Крейвън почука замислено с пръст по чашата си. – Ето защо дойдох веднага щом прочетох във вестника какво се е случило. Трябва да отидеш и да оправиш това, Кити. Такова нещо е недопустимо.

– Аз? – Трябваше да признае обаче, че същата мисъл вече беше започнала да се оформя и в нейната глава.

Госпожа Крейвън вдигна прецизно очертаната си с мolid вежда.

– Разбира се, че ти. Кой друг?

Равномерното крачене на Мат в тясната два на два боядисана в бяло килия спря рязко, когато той чу стърженето от завъртането на ключа в тъмнозелената метална врата. Ризата му беше влажна и залепнала за гърба и той вече си мислеше, че ще полудее, ако скоро не бъде освободен от този задушаваш затвор. Устоя на желанието да провери още веднъж часа на часовника си. Мразеше затворените пространства. Войната и постоянната заплаха да бъде погребан жив в срутил се тунел в тесния кален лабиринт от окопи, бяха белязали психиката му. Войната може отдавна да беше зад гърба му, но спомените оставаха. Беше изпушил почти всичкия си запас от цигари в опит да запази спокойствие и да прецени разумно сегашното си положение. Инспектор Гревил трябваше вече да разполага с достатъчно информация, за да изчисти името му и да го освободи.

– Имате посетител, разполагате с пет минути – уведоми го полицаят, докато отваряше вратата.

Влезе Кити. Фината ѝ фигура беше облечена елегантно в бледозелен костюм, а късата ѝ руса коса беше внимателно прибрана под малка бежова филцова шапка.

– Кити, какво правиш тук, за бога? – Тя беше последният човек, когото бе очаквал да види след скарването им. Тя му липсваше ужасно през последните няколко седмици, но си беше втълпил, че тя едва ли иска да подновят приятелството си. Определено не очакваше да я види да влиза в килията му и да сваля най-спокойно ръкавиците си, като че ще се заема със сериозна работа.

– Дойдох да се опитам да те измъкна, разбира се. Каквото и да се е случило. – Тя се настани на ръба на тясната кушетка и погледна с отвращение износеното сиво одеяло, което покриваше тънкия матрак, а после и чинийката, пълна с угарки.

– Наистина не съм сигурен, че можеш да помогнеш с нещо. Цялата ситуация е някаква кошмарна бъркотия. – Той седна до нея и се опита да не мисли за това колко се радва да я види отново. По поведението ѝ не можеше да прецени дали е дошла по своя воля, или се е почувствала длъжна да предложи помощта си.

– Госпожа Крейвън ме изпрати. Тя е открила тялото на момичето на игрището и настоя да ти се притека на помощ, когато е научила, че си арестуван. Дори плати за таксито – обясни Кити.

– Разбирам. – Не беше сигурен защо госпожа Крейвън би поискала Кити да помогне и не можеше да разчете по изражението на Кити дали му е простено за спора им в Ендърли Хол. И дали беше дошла с желание. – Не мислех, че ще искаш да говориш с мен, след като се разделихме толкова лошо последния път.

Тя го стрелна с поглед, който му напомни за баба ѝ.

– Мисля, че и двамата под влияние на емоциите казахме неща, които може би в по-спокойно състояние на ума щяха да бъдат по-умерени и обмислени. Както и да е, това няма значение сега. Трябва да те измъкнем от тази каша.

– Благодаря ти, че дойде, радвам се да те видя. – Той ѝ се усмихна и по тялото му се разля облекчение, когато тя му се усмихна в отговор.

– И аз теб, макар и не при тези обстоятелства. Нямаме много време. Разкажи ми какво се случи и как се замеси в